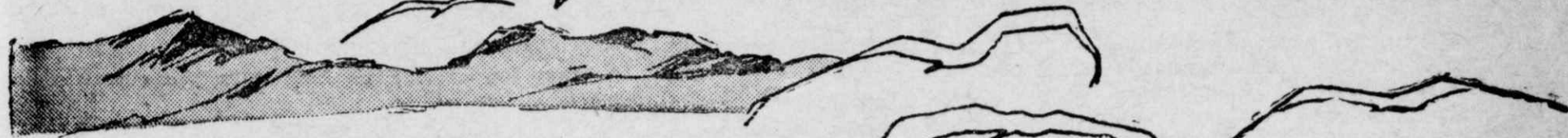

ΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ ΓΙΑ ΜΙΚΡΟΥΣ ΚΑΙ ΓΙΑ ΜΕΓΑΛΟΥΣ

ΤΗΣ Α. ZENNEBRAY

ΟΙ ΜΙΚΡΟΙ ΡΟΒΙΝΣΩΝΕΣ

(ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ). — 'Η Μηλιά, ή τολμηρή και μικρούλα κόρη του ψαρά Νικόλα Ντερρύ, καθώς περιπλανιόταν μία μέρα στη θραχώδι, άκτη που άπλωνόταν μπρός στο φτωχικό σπιτάκι της, άνακάλυψε τυχαίως μία τρύπα που ώδηγούσε στο έσωτερικό ενός μεγάλου κι' άπροσίτου θράχου. 'Η Μηλιά μπαινει έτσι μέσα στον θράχο, τον έπιθεωρεί και ξαναγουρίζει στο σπίτι της, άποφασισμένη να μην πη σε κανένα τίποτε για την άνακάλυψι της. "Επειτα από λίγον καιρό ο πατέρας της πνίγηκε μία μέρα που είχε βγει στο ψάρεμα με τρικυμία και έπειτα από μερικούς μήνες πεθαίνει και ή μητέρα της. 'Η Μηλιά μαζί με τον άδελφό της τον Γιαννάκη μένουں ξηματα στον κόσμο. 'Η Μηλιά τότε για να ξεφύγουν από τά χέρια μιάς γρηάς μέγαιρας που θέλει να τά πάρη κοντά της, παίρνει τον άδελφό της και καταφεύγουν στον θράχο.

'Εκεί ζοϋν δυο περίπου μήνες, όλομόναχοι, άποκλεισμένοι άπ' όλον τον κόσμο. μα ήσυχου και σχεδόν ευτυχισμένοι. Μα μία μέρα, ένας γλάρος που τον έχουں εξημερώνει, τους φέρνει μία έπιστολή κάποιου άγνωστου, με την όποια εκείνος τους πληροφορεί ότι άντελήφθη την παρουσία τους στο θράχο. Τά δυο παιδιά περίτρομα, έγκαταλείπουں τότε τον θράχο τους και τραβάνε για τό Παρίσι για να συναντήσουں μία συγγενή τους, τη θειά Κατίνα.

(Συνέχεια έκ του προηγούμενου)

— "Οχι, είπε ή Μηλιά. "Ετσι θα μάς περιγελάσουں περισσότερο. Θα νοήσουں πως είμαστε τίποτε κακά παιδιά και οι μάγκες θα μάς πάρουν από κοντά. Σας παρακαλώ πολύ, κύριε νωματούρχη, να πηγαίνετε σεΐς έμπρός, και μεΐς έρχόμαστε από πίσω.

— "Α, για να μάς φύγετε!... Θέλετε να τό κόψετε λάσπη, έ;
— Και με τί πόδια ; είπε ο Γιαννάκης. 'Εγώ είμαι άκόμη κατακουρασμένος.

Πραγματικά, οι χωροφύλακες δέν είχαν να φοθηθοϋν δραπετεύουσιν και δέχτηκαν να τραβήξουں αυτοί μπροστά, ένω τά παιδιά θα πήγαινανπίσω τους. "Ετσι έφτασαν στο Δημαρχείο. 'Ο δήμαρχος έρισκόταν εκεί .

— Τ' εΐνε αυτοί πάλι, κύριε ένωμοτάρχα ; ρώτησε κυττάζοντας τά παιδιά, όχι βέβαια με μεγάλη ευμένεια.

— Κύριε Δήμαρχε, αυτά τά παιδιά τά συνέλαβα στο δρόμο.

— Τι έκαναν ;

— Νά, ο μικρός, έπειδή πεινούσε πολύ και έδιψούσε, άρχισε να πίνη γάλα από μία κατσίκια, όταν τον είδε ή βοσκοπούλα και μάς φώναξε.

— Εΐνε από τά περίχωρα ;

— "Οχι, από τό Πλωμανάκι. Αλλά δέν έχουں χαρτιά.

— "Α, ώστε εΐνε αλήται. Πολύ καλά. Να τά κλείσετε στην παληά σιταποθήκη !

— 'Η στέγη της εΐνε χαλασμένη, κύριε Δήμαρχε. "Επειτα... εκεί μέσα έχει ποντίκια, παρατήρησε ο ένωμοτάρχης.

— Ποντίκια !... "Ω, κύριε Δήμαρχε, σας παρακαλώ, βάλτε μας πουθενά άλλο... Τά φοβοϋμαι πολύ! φώναξε ή Μηλιά.

— Και που θέλετε να σας βάλω ; Μήπως θέλετε να σας δώσω την κάμαρά μου ; ρώτησε ο Δήμαρχος ειρωνικά. Σιωπή ! Αυθάδης !

'Η Μηλιά έρριξε ένα παρακλητικό βλέμμα στον ένωμοτάρχη, ο όποιος, με κάποια συστολή, εΐπε στο Δήμαρχο :

— "Ο κύριος μοΐραρχος, όταν ήρθε κι' έκαμε έπιθεώρησι, μάς εΐπε γι' αυτή τη σιταποθήκη : «Πρέπει να διορθώσετε τη στέγη.

Δέν έχετε τό δικαίωμα να φυλακίζετε ανθρώπους σε τέτοια φυλακή. Αυτή ούτε για σκυλιά δέν θα ήταν καλή.

Τη στιγμή εκείνη έφτασε στο Δημαρχείο μία γαμήλιος συνοδεία. 'Η νύμφη ήταν πολύ ώμορφη. 'Ο γαμπρός γιός ενός πλουσίου κτηματίου, προσώπου πολύ σημαντικού στον δήμο, εΐγινε δεκτός από τον κύριο Δήμαρχο με χαμόγελα και θερμές χειραφΐες.

'Ο ένωμοτάρχης βλέποντάς τον τόσο άπησυχολημένο, να ζητάη με φούρια τά ληξιαρχικά του βιβλία, τον πλησίασε και του εΐπε στ' αϋτί :

— Κύριε Δήμαρχε, που θέλετε να οδηγήσω τους μικρούς αλήτας ;

— "Οπου θέλετε... και στο διάβολο άκόμη... φτάνει να με ξεφορτωθοϋν !

— Στο διάβολο ; "Α, πολύ εύκολο ήταν να τά πάνε στο σταθμό της Χωροφυλακής... 'Ο καλός λοιπόν ένωμοτάρχης έπηρε από τό χέρι τη Μηλιά, ο χωροφύλαξ έπηρε τό Γιαννάκη, και ένω όλου εκεί ήσαν άπησυχολημένοι με τους νεονύμφους, ώστε κανείς δέν έπρόσεχε πεια τους χωροφύλακες και τους μικρούς αλήτες, βγήκαν και οι τέσσερες από τό Δημαρχείο, και μετά πέντε λεπτά της ώρας έφτασαν στον σταθμό της Χωροφυλακής, όπου ήταν και ή κατοικία του κυρίου ένωμοτάρχου.

— Μπάτε μέσα, παιδιά μου, εΐπε άνοιγοντας την πόρτα.

— Και τί θα μάς κάνουں εδώ ; ρώτησε ή Μηλιά.

— Πρωτ' άπ' όλα, θα σας δώσουں να φάτε, άπήντησε ο ένωμοτάρχης.

— Μαρία ! Μαρία !

— "Α, ή φωνή του μπαμπά !

Και δυο παιδάκια της ηλικίας του Γιαννάκη και της Μηλιάς, έτρεξαν και κρεμάστηκαν από τό λαιμό του ένωμοτάρχου, ο όποιος έσκυψε για να τά φιλήση.

— Που εΐνε ή μητέρα σας ;

— 'Εδώ είμαι, Κώστα ! άποκρίθηκε μία γυναίκα φωνή από τό δωμάτιο. Μαγειρεύω για να δειπνήσωμε...

— Και τί καλά ;

— Σουπα λάχανο...

— Χμ ! έκαμε τότε ο Γιαννάκης, και κάθησε σε μία καρέκλα. Σε λίγο μπήκε κ' ή Μαρία, μία γυναίκα ψηλή και ξανθή, με πολύ άγαθή φυσιογνωμία, και άρχισε να κουβεντιάζη με τον άντρα της.

— Τά καϋμένα τά παιδιά, έλεγε. Καλά έκαμε που τά έφερες εδώ. Τό άγόρι μοιάζει πολύ με τον Πετράκη μας. Εΐδες ;... 'Επι τέλους δέν έκαναν κανένα έγκλημα, που ήπιαν λίγο γάλα... Κάθε παιδι στη θέσι τους, εΐσι στο δρόμο, χωρίς λεφτά, κουρασμένο, νηστικό, διψασμένο... θα έκανε τό ίδιο... Δέν λέγεται κλεψιά αυτή.

— Ένωείται !

— Δές τα πως μιλοϋν με τά παιδιά. "Αν είχαν κάνει κανένα μικρό, δέν θα φερόντουσαν με τόση άθωότητα. Θα μάς άπόφευ-

'Από της 1ης ΜΑΡΤΙΟΥ
άρχισε ή διανομή του βιβλίου

«Η ΠΟΛΥΑΓΑΠΗΜΕΝΗ»

'Επίσης συνεχίζεται ή διανομή των κάτωθι βιβλίων:

«ΚΑΤΩ ΑΠΟ ΤΙΣ ΦΙΛΥΡΕΣ»

«Η ΚΥΡΙΑ ΜΕ ΤΑΣ ΚΑΜΕΛΙΑΣ»

«ΜΑΝΟΝ ΛΕΣΚΩ».

«ΓΚΡΑΤΣΙΕΛΛΑ»

«ΜΙΜΗ ΠΕΝΣΟΝ»

«Ο ΕΡΩΣ ΘΡΙΑΜΒΕΥΕΙ»

«ΔΥΟ ΚΑΡΔΙΕΣ ΠΟΥ ΑΓΑΠΗΘΗΚΑΝ»

«ΑΠ' ΤΟ ΜΙΣΟΣ ΣΤΟΝ ΕΡΩΤΑ»

«ΠΙΣΤΟΙ ΣΤΟΝ ΕΡΩΤΑ»

«ΟΙ ΜΝΗΣΤΗΡΕΣ ΤΗΣ ΜΑΡΘΑΣ»

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΠΟΥ ΠΡΟΔΩΣΕ

Προσεχώς θα κυκλοφορήση

«Ο ΩΡΑΙΟΣ ΙΠΠΟΤΗΣ ΛΑΓΚΑΡΝΤΕΡ»

του Πώλ Φεβάχ - πατρός.

γαι και θα μās υποπτευόντουσαν... 'Αλήθεια, να ρίξω κι' άλλο θούτυρο στη σουπα... Θέλω να τὰ ευχαριστήσω τὰ καυμένα...

Φαντάζεσαι πεια με πόση όρεξι ο Γιαννάκης και η Μηλιά έφαγαν την ώραία εκείνη σουπα την οποία με τόση καλωσύνη τούς επρόσφεραν... 'Εφαγαν από δυο πιάτα ο καθενας, και ο μεγαλύτερος γυιός του ένωμοτάρχη, είχε την άπαιτησι να φάνε και τρίτο. Η Μηλιά, η οποία είχε παραχορτάσει πεια άρνήθηκε αλλά ο Γιαννάκης σε τέτοια πράγματα ποτέ δεν έλεγε όχι, και άδειασε και το τρίτον του πιάτο με τόση όρεξι ώστε η καλή κυρία Μαρία τον έθαύμασε.

— Καλέ, συ τρώς σαν άνδρας! του ειπε.

— Ναι, ναι, σαν άνδρας σωτός, ειπε και ο γυιός της.

— Εινε που έχω να φάω πολυ καιρο τόσο ώραία σουπα, άποκριθηκε ο Γιαννάκης. 'Εκει που ειμαστε δεν ειχαμε κανένα φόβο να κακοστομαχιάσουμε !...

Και τα δυο αγοράκια γελουσαν μαζυ, σαν να ησαν οι καλυτεροι φιλοι του κόσμου.

'Αφου τελειωσε το γευμα, ο γυιός του ένωμοτάρχη Δημητράκης ήθελε να παίξουν, και προσπαθούσε να καταφέρη και τη Μηλιά να παίξη μαζυ τους.

— 'Οχι, όχι... Ειμαστε πολυ κουρασμένοι.

— Που να θάλω τα παιδια να κοιμηθουν ; ρώτησε ο ένωμοτάρχη την γυναίκα του.

— Στο κρεβάτι του χωροφύλακα, που έχει πάρει άδεια για όχτω ήμερες.

— Ναι. Μα αν ο κύριος Δήμαρχος μάθη ότι έβαλα φυλακισμένους στο θάλαμο των χωροφυλάκων, εινε ικανός να κανη αναφορο εναντίον μου.

— Και που θα το μάθη ;

— Μπορεί να μās προδώση κανένας φθονερός... Νά, παραδείγματος χάριν, η γυναίκα του μαραγκου, που δεν σε χωνεύει, γιατί εισαι πιο καλή νοικοκυρα απ' αυτη, δεν μπορεί, νομιζεις, να το κανη αυτο ;...

— Και τι ; Πρέπει εμεις τώρα να πετάξουμε τα παιδια στο δρομο ;

— 'Οχι θεβαια.. Μα όχι και να τα θάλουμε εκει που ειπες.. δεν μπορω... δεν τολμω...

Την στιγμη εκείνη ο χωροφύλακας, ο οποίος είχε βοηθήσει τον ένωμοτάρχη στη σύλληψη του Γιαννάκη και της Μηλιάς, χτύπησε την πόρτα του άορηγου του, όπου με μεγάλη έκπληξι ειδε τα παιδια του να παίζουν με τούς μικρούς αλητες...

— Με συγχωρείτε, ειπε, που σας ανησυχω τέτοια ώρα. 'Αλλά συλλογισθηκα ότι μπορεί να με χρειάζεστε, για να πάμε τα παιδια στην παληά σιταποθήκη...

— Στην παληά σιταποθήκη! φώναξε η Μαρία, καταθυμωμένη. Και ποιός σας ειπε να πάτε εκει τα παιδια ; Θέλετε να πεθάνουν από το κρυο και από το φόβο ;

— Εινε διαταγη του κυριου Δημάρχου, απάντησε ο χωροφύλακας.

— Ναι... 'Εγω όμως του υπενθύμισα ότι ο κύριος μοίραρχος μās ειπε ότι δεν πρέπει να φυλακίζουμε εκει μέσα ανθρώπους, πριν διορθώσουμε τουλάχιστον τη στεγη της, ειπε ο ένωμοτάρχη.

— Για μια νυχτιά μόνο τι θα πάθουν ; επέμεινε ο χωροφύλακας.

— Μπα ! να σουλεγαν να θάλης εκει μέσα τα κοριτσάκια σου, και να σ' έβλεπα ! ειπε η Μαρία.

— Τα κορίτσια μου όχι... Μα αυτα τα παιδια που γυρίζουν στους δρομους ; και κλέβουν το γάλα ;...

— 'Οχι το κορίτσι ! διέκοψε ο ένωμοτάρχη. Αυτό δεν εκλεψε τίποτα. 'Αλλά το αγόρι... Εινε κλοπή τάχα αυτο που εκανε ; 'Επειδη έβύζαζε δεκα λεπτών γάλα, πρέπει εμεις να καταδικάσουμε και τα δυο εις θάνατον από καμμιά άρρώστεια, που θ' άρπάξουν μέσα στη σιταποθήκη ;... Λόγω τιμής, δεν το εννωω αυτο !

— Με συγχωρείτε, κύριε ένωμοτάρχη, απάντησε ο χωροφύλακας. Σας δαιβιθάζω απλως τη διαταγη του κ. Δημάρχου, τον όποιον συνήτησα στον δρομο, την ώρα που γύριζε στο σπίτι του.

«Νά φυλακίσετε καλά τούς αλητες που συλλάβατε, μου ειπε. 'Η μικρή μου έφάνη πολυ αυθάδης». Τέλος πάντων, κύριε ένωμοτάρχη,

καμετε οπως θέλετε. Σεις εισθε εδώ ο αρχηγός.

Και ο χωροφύλαξ, χαιρετώντας, άποσύρθηκε.

'Εξαφνα ακούστηκαν θρήνοι στο θάθος του δωματίου... Πρωτη ειχε αρχίσει η Μηλιά, έπειτα την έμιμήθη ο Γιαννάκης. Τέλος, και οι μικροί των φιλοι, τα παιδια του ένωμοτάρχη βλέποντάς τους να κλαίνε, άρχισαν να κλαίνε κι' αυτα...

— 'Ε, γιατί κλαίτε τώρα ; ειπε η κυρά-Μαρία, η γυναίκα του νωμοτάρχη. Μη φοβόσαστε κι' εγω θα τα διορθώσω όλα...

— Και που θα τα θάλης να κοιμηθουν ; ρώτησε ο σύζυγός της.

— Στη σιταποθήκη!

Μόλις η κυρά Μαρία ειπε τη λέξι αυτη, νέα συναυλια θρήνων ακούστηκε.

— Μα όχι στην παληά σιταποθήκη, άνοητα! ειπε παλι η κυρά Μαρία. Θα σας θάλω σ' αυτην που εινε πάνω από την κάμαρή μας. Θα σας στρώσω ένα παχυ και ζεστο στρωμα από χυρτάρι, στο όποιο θα μπορούσα να κοιμηθω κι' εγω η ίδια ακόμα...

— Κι' εγω! φώναξε ο Δημητράκης.

— Κι' εγω! φώναξε κι' ο μικρότερος αδελφός του, ο Πετράκης.

— Θέλουμε να κοιμηθουμε όλοι μαζυ...

— 'Οχι, έσεις οι δυο θα κοιμηθητε στην καμαρούλα σας! ειπε η κυρά Μαρία. 'Αν θέλετε μόνο, έλατε μαζυ μου να θάλουμε τα παιδια να πλαγιάσουν...

— Και πως θα τα ξεμπερδέψουμε ύστερα με τον κ. Δήμαρχο ; ρώτησε ο νωμοτάρχη.

— Αυτό εινε δική μου δουλειά, άποκριθηκε η κυρά Μαρία. Στην ανάγκη, θα πάω να θρω μόνη μου τον κύριο Μοίραρχο κι' αυτος θα τα κανονίση όλα... 'Α, έχει υποχρεώσεις σε μένα ο κύριος Μοίραρχος, γιατί κάποτε που η γυναίκα του ήταν άρρωστη, εγω πήγα και περιποιήθηκα τα παιδια του και το σπίτι του... 'Ελατε, λοιπόν, παιδια!... 'Αριστερά, εμπρός μάς! 'Εσύ, Πετράκη, πήγαινε πρώτα να πάρης μια κουβέρτα από την ντουλάπα, κ' ύστερα έρχεσαι μαζυ μας.

'Ετσι η φυλάκισις των δυο μικρών ήρώων μας μετεβλήθη σ' αληθινή διασκέδασι. Με μεγάλη ευθυμία και τα τέσσερα παιδια ανέβηκαν τη σκάλα και βρέθηκαν στο άπάνω πάτωμα του σπιτιου, μπροστά σε μια πόρτα, την οποία άνοιξε η κυρά Μαρία.

Το δωμάτιο, μέσα στο όποιο μπήκαν, ήταν ευάερο και καθαρότατο κι' ευωδιάζε από το άχυρο που υπήρχε εκει μέσα άφθονο.

'Απ' αυτο, έφτιαξαν δυο κείνα που ειχαν μέσα στη σπηληά τους.

— Τώρα, παιδια μου, ξαπλωθητε! ειπε η κυρά Μαρία. 'Εγω μόνη μου θα σας σκεπάσω.

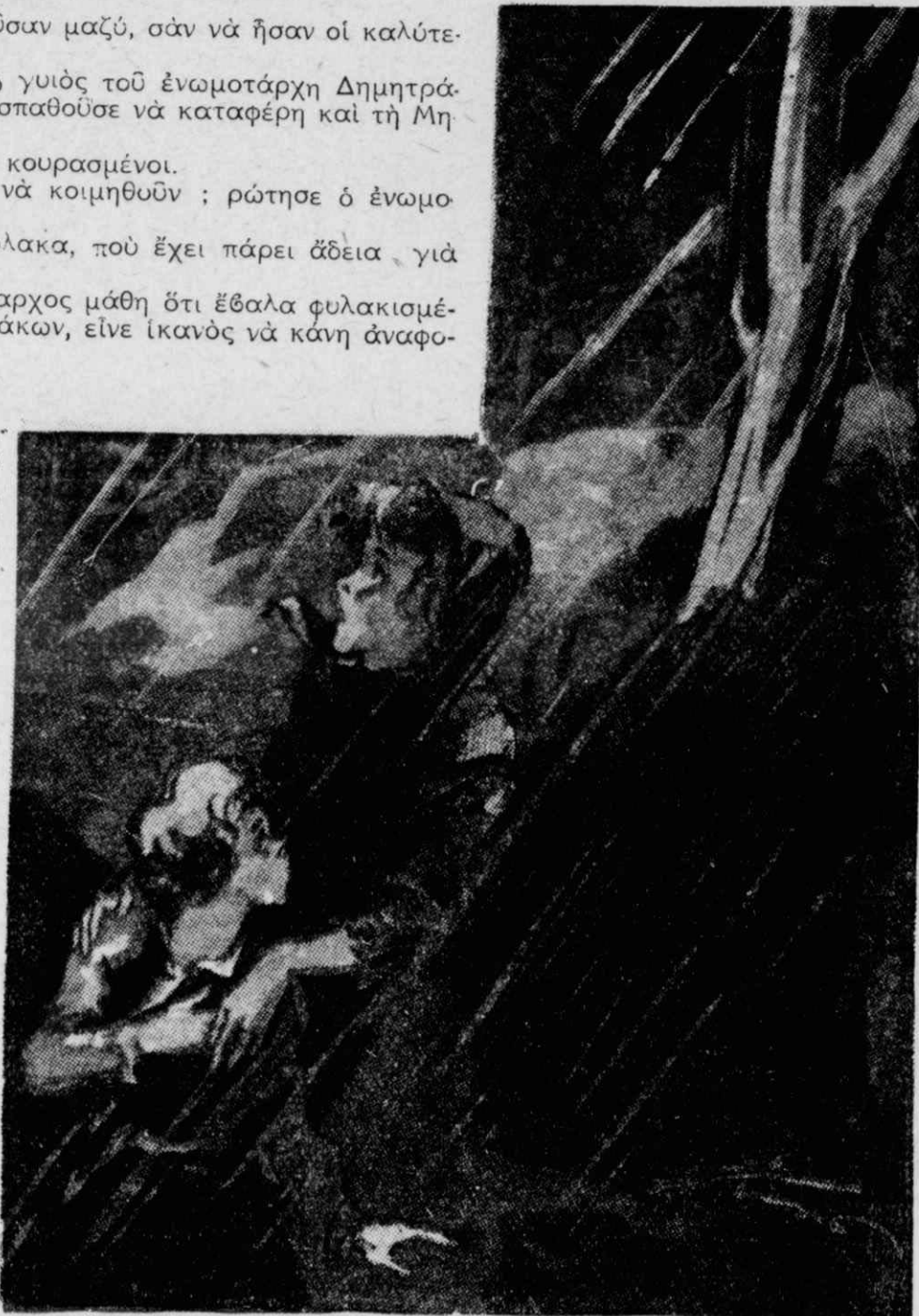
Μα, καθώς γύρισε το κεφάλι της, ειδε τα δυο όρφανα μαζυ με τα δικά της παιδια, γονατισμένα να κανουν την προσευχή τους.

«'Α! τώρα πεια δεν έχω καμμιά άμφιβολία! σκέφθηκε η άγαθη γυναίκα. Εινε καλά παιδια και οι οι γονεις τους θα ησαν ασφαλως πολυ καλοι άνθρωποι!...»

Κι' άφου ο Γιαννάκης κι' η Μηλιά πλάγιασαν, η κυρά Μαρία τούς σκέπασε με την κουβέρτα και τούς ειπε:

— Καληνύχτα, παιδια μου!... 'Υπνον ελαφρό! Μη φοβάστε καθόλου. 'Αν σας συμβη τίποτε, δεν έχετε παρά να με φωνάξετε και θα βρεθω άμέσως κοντά σας.

('Ακολουθεί)

'Η μόρα τα βρήκε στο δάσος.